

зиха, че останахме известно време неспособни да се любиме на неговитѣ прелести. И за това се прибрахме въ хижата, която по онова време стоеше недовършена. Бѣхме капнали отъ умора и се натъркаляхме по голитѣ дъски, но дълго не можахме да заспимъ. Имаше ужасно много комари. Не сж маларични—ни увѣряваха дупнишкитѣ туристи, които заварихме въ хижата. Но това увѣрение не сломяваше жестокостта на комаритѣ, които бѣха намѣрили богата плячка въ нашата група. Спали недоспали още въ тъмно наскочахме и излѣзохме вѣнъ при огъня, около който прекараха нощта старитѣ туристи, завити въ своитѣ дебели дрехи. Единъ отъ тѣхъ ни предложи много провизии, които бѣха добре дошли за нашитѣ изпразнени раници. Отидохме още веднажъ да се любиме на водопада, който безспирно бумтѣше съ своитѣ води, и следъ това поехме къмъ с. Сапарево. Отъ Скакавица до Сапарево е все надолу и мислѣхме, че умора нѣма да има. Оказа се обаче, че да се върви по планинско нанодолище, особно когато е стрѣмно, е по-уморително отъ възкачването. Пжтътъ, или по-право пжтеката, върви по височинитѣ изпърво покрай Кабулска рѣка, сжщата която образува водопада Скакавица, а следъ това по долината на р. Джерманъ. Рила отъ тая страна е обрасла съ високъ боръ и слънцето твърде рѣдко прониква до пжтеката. Намѣста има сипеи, по които се спущахме седнали върху раницитѣ. Това ни спаси доста сили, но въ замѣна нѣкои отъ раницитѣ се изтъркаха. Съ навлизането въ долината на р. Джерманъ стрѣмнината намалѣ и нашия смѣхъ и пѣсни отново проочаха изъ рилскитѣ усой.